

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 17 octombrie 2016

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE – (...) - judecător

Judecător – (...).

Grefier – (...)

Pe rol se află soluționarea apelului declarat de contestatoarea (...) împotriva sentinței civile nr. (...) din data de 24 februarie 2016 pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția I civilă, în dosarul nr. (...)

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă avocat (...) pentru apelanta contestatoare (...) și consilier juridic (...) pentru intimata (...).

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că s-a atașat la dosar copia deciziei nr. 192/A/27.05.2015 pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 245/45/2009.

Consilier juridic (...) depune la dosar note de ședință, conținând punctul de vedere formulat cu privire la cererile formulate de către apelantă, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale.

Constatând depusă la dosar copia deciziei penale nr. 192/27.05.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție solicitată, instanța pune în discuția părților cererea formulată de apelanta contestatoare prin reprezentantul convențional la termenul anterior, respectiv de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Având cuvântul cu privire la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, avocat (...) arată că, observând și punctul de vedere formulat de către intimată conform căreia Înalta Curte de Casație și Justiție s-ar mai fi pronunțat asupra acestei chestiuni de drept, insistă în a reitera faptul că instanța supremă nu s-a pronunțat asupra acestei chestiuni de drept.

Față de motivele deja expuse în nota de ședință depusă la dosar la termenul anterior dorește să sublinieze că instanța s-a pronunțat asupra statutului aleșilor locali. Arată că diferența esențială între Codul muncii și statutul aleșilor locali constă în aceea că în Codul muncii încetarea de drept a contractului, atunci când intervine o sentință penală, are loc în două cazuri distincte prevăzute de legiuitor. Astfel, un prim caz este și cel de față supus discuției, respectiv atunci când intervine o hotărâre judecătorească, fără a se preciza dacă este cu executare sau nu, iar cel de-al doilea caz în constituie lit. h a alin. 1 al art. 56 din Codul muncii, respectiv atunci când există o pedeapsă complementară pedepsei principale. Or, acest text de lege nu se regăsește în statutul aleșilor locali.

În atare situație, consideră că nu își mai are rostul al doilea caz de încetare de drept a contractului de muncă, respectiv atunci când intervine o pedeapsă complementară, în condițiile în care însăși esența pedepsei principale, care este și condiția celei complementare, ar fi fost suficientă pentru toate cazurile acoperite de pedepsele complementare. Or, sub acest aspect se încearcă arătarea faptului că instanța supremă s-ar mai fi pronunțat asupra acestei chestiuni de drept prin analogie la un alt domeniu și subiect și consideră că nu se poate face această analogie

Întrucât Codul muncii prevede două cazuri distincte, iar primul caz ar exclude existența celui de-al doilea caz, respectiv cel al pedepselor complementare.

În opinia sa, este o chestiune de logică juridică oarecum elementară a se evita asocierea celor două domenii, câtă vreme domeniul dreptului muncii prevede aceste două cazuri, care se exclus în mod evident.

Consilier juridic (...), având cuvântul asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, consideră că problema de drept care este invocată vizează nu atât decizia de condamnare, cât modul de executare al pedepsei. În acest sens Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel cum a arătat și în notele de ședință depuse la dosar, s-a pronunțat și prin soluționarea recursului în interesul legii nr. 13/2010, în care spune că suspendarea condiționată a executării pedepsei are caracterul juridic de mijloc de individualizare a pedepsei.

Din punctul său de vedere, ideea de bază este aceea că în realitate funcționarii publici în general și, în subsidiar și acești aleși locali, se află sub imperiul unor legi speciale, respectiv statutul funcționarilor publici și legea aleșilor locali. Însă, pentru toate aceste categorii de persoane care își desfășoară activitatea în baza unui contract prevăzut într-o lege specială, dacă nu există o reglementare de sine stătătoare se aplică reglementarea comună prevăzută de Codul muncii.

Consideră că în speță nu sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție întrucât în esență se urmărește același lucru, respectiv să se arate că în cazul unei condamnări definitive, în situația în care Codul muncii nu face deosebire dacă pedeapsa este dată cu suspendare sau nu, ar trebui să se facă această distincție și în speță să nu poată fi încetat contractul de muncă cu această ipoteză în care persoana respectivă a fost condamnată definitiv, însă cu suspendare.

În opinia sa, în atare situație s-ar crea o discriminare între persoanele care au fost condamnate definitiv. Mai mult, consideră că nu este de neglijat și faptul că această condamnare cu suspendare implică și anumite obligații pentru persoana condamnată definitiv, respectiv de a presta ore de muncă în folosul comunității, de a nu părăsi localitatea decât în anumite condiții și de a anunța atunci când părăsește localitatea și alte asemenea obligații, astfel că este evident că acest lucru este o veritabilă pedeapsă care se execută. Deci, pedeapsa există și nu a fost anulată de către instanța de judecată, iar modul în care se execută această pedeapsă, în opinia sa nu are importanță asupra încetării contractului de muncă.

Raportat la acest aspect, arată că și în doctrina punctuală, domnul profesor Ion Traian Ștefănescu a arătat că nu are nicio importanță asupra raporturilor de dreptul muncii dacă există o executare la locul de muncă, caz în care contractul de muncă înceta de drept, deși pedeapsa se executa efectiv la locul de muncă, astfel cum era viziunea Codului muncii în anul 2003, ori dacă această executare are loc în penitenciar ori cu suspendare.

Concluzionând, arată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție astfel că se opune admiterii cererii formulată de apelanta contestatoare.

Instanța pune în discuția părților și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.56 alin.1 lit.f din Legea nr.53/2003 invocată de către apelanta contestatoare

Având cuvântul cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale, reprezentantul convențional al apelantei contestatoare arată că, suplimentar motivelor deja arătate în cererea de chemare în judecată, în măsura în care textul de lege nu face distincție între condamnarea la executare a unei pedepse, cum de altfel și spune textul de lege, și simpla condamnare, apreciază că ne aflăm în ipoteza de a se îngredi dreptul la muncă și mai mult, de a se încălca principiul proporționalității.

Argumentând această susținere, avocat (...) consideră că încetarea unui raport juridic de muncă poate avea loc din voința legiuitorului și nu a părților contractante poate avea loc doar în măsura în care părțile în mod obiectiv nu își pot desfășura activitatea prevăzută în contract, respectiv dacă există o încarcerare, există anumite alte limitări, cum ar fi aceea a interdicției desfășurării profesiei, caz în care doar părțile pot lua act de această imposibilitate dincolo de puterea lor. Or, în cazul în care părțile pot continua derularea contractului, neexistând o imposibilitate în acest sens, a se aprecia faptul că orice decizie, chiar și cu suspendare, ar avea drept consecință încetarea de drept a contractului, din punctul său de vedere acest fapt reprezintă

nu numai încălcarea dreptului la muncă, ci mai mult, este și o măsură disproporționată în raport cu prevederile art. 53 alin. 1 și 2 din Constituția România. Aceste texte de lege prevăd că restrângerea drepturilor și libertăților poate fi dispusă doar în cu totul alte domenii decât cel supus judecății în prezenta cauză, respectiv dreptul muncii, precum și doar în măsura în care această măsură este proporțională și justificată prin prisma scopului urmărit. Or, legiuitorul a prevăzut o astfel de sancțiune, însă nu a prevăzut o încetare a contractului de muncă.

Apreciază că este extrem de nerealistă împrejurarea în care ori de câte ori se pronunță o sentință de condamnare, inclusiv cea cu executare, toți angajatorii să-și concedieze salariații, respectiv să aplice acea încetare de drept a contractului.

Această problemă se discută strict din punct de vedere juridic, respectiv al aplicabilității textului de lege care nu face în opinia instanței de fond distincție de executare sau nu a pedepsei.

Având cuvântul, consilier juridic (...) apreciază că Curtea Constituțională s-a pronunțat în patru rânduri asupra încetării de drept a contractului de muncă în cazul condamnării cu suspendare a executării pedepsei.

Consideră că și sub acest aspect importantă este problema de drept care se pune, respectiv dacă acest contract urmează să înceteze de drept la momentul la care persoana este condamnată cu suspendare. În acest sens Curtea Constituțională, prin decizia nr. 536/2016 depusă la dosar la termenul de judecată anterior, nu a făcut decât să reafirme că modalitatea de executare a pedepsei aplicată de către instanța de judecată nu este decât un mijloc de individualizare a executării pedepsei, care, deși are un impact direct negativ asupra activității alesului, vizează în mod indirect valoarea protejată, respectiv integritatea alesului. În prezenta speță, astfel cum rezultă și din decizia pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție depusă la dosar, rezultă că doamna (...) a fost condamnată pentru două infracțiuni distincte de „spălare de bani” și care au o legătură directă cu locul de muncă, fiind săvârșite la locul de muncă prin această „plimbare” a banilor prin diverse conturi, după care acești bani au fost exportati la două societăți cu sediul în Bahamas și reprezentate în Luxembourg. Mai mult, prin atitudinea sa, apelanta a îngreunat cercetarea penală.

Pe cale de consecință, încetarea contractului de muncă, având legătură directă cu această „integritate” la care face referire și Curtea Constituțională, apreciază că nu se impune sesizarea acesteia, având în vedere că deja Curtea Constituțională a îmbrățișat acest punct de vedere arătat prin decizia pronunțată în recursul în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că se opune admiterii cererii.

CURTEA,

Constată că prin nota de ședință depusă la dosar în ședința din data de 03.10.2016, apelanta (...) a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003 rep.(Codul muncii) raportat la dispozițiile art. 41 al 1, art. 53 al 1 și 2 și art. 11 al 2 din Constituția României, solicitând sesizarea Curții Constituționale a României în vederea soluționării acestei excepții de neconstituționalitate.

În motivarea acestei cereri, autorul cererii de sesizare a arătat următoarele:

În susținerea îndeplinirii cerințelor prealabile pentru sesizarea Curții Constituționale, s-a susținut că dispozițiile criticate sunt cuprinse într-o lege în vigoare, că acestea au legătură cu soluționarea cauzei în sensul că prin menținerea lor se limitează drepturile constituționale ale petentei, dreptul la muncă, că este mai mult decât evident faptul că de existența dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Codul muncii depinde soluționarea cauzei pendinte întrucât decizia contestată are ca unic temei legal textul solicitat a fi cenzurat din punct de vedere constituțional, că excepția a fost invocată în cursul unui proces, iar prevederile contestate nu au mai făcut obiectul vreunei decizii a Curții Constituționale.

Cu privire la incidența art. 41 al 1 din Constituția României („dreptul la muncă nu poate fi îngădit”), s-a arătat că, în măsura în care art. 56 al 1 lit. f Codul muncii („contractul individual de muncă existent încetează de drept:...ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești”) este aplicabil tuturor salariaților condamnați, chiar și cu suspendare, se îngreudește dreptul la muncă al

salariatului care se află în imposibilitatea de a-și executa contractul, dată de privarea de libertate a acestuia. De asemenea, în opinia autorului sesizării, în domeniul relațiilor civile (de muncă), o încetare de drept a unui contract de muncă, cauzată de o decizie a unei instanțe penale, poate avea loc, printr-un act emis de un privat, doar dacă angajatul se află în imposibilitatea de a-și executa contractul dată de privarea de libertate a salariatului sau în cazul pronunțării unei pedepse complementare – art. 56 al 1 lit. h Codul muncii: „interzicerea exercitării unei profesii sau a unei funcții, ca măsură de siguranță ori pedeapsă complementară”, comunicată angajatorului pentru conformare. Urmare a unei decizii a instanței penale, angajatorul poate să ia act de imposibilitatea continuării executării contractului individual de muncă, dar sub nicio formă nu poate aplica pedepse complementare.

Cu privire la incidența art. 53 al 1 și 2 din Constituția României „Restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție”, preluându-se din considerente unei decizii a Curții de Apel București, s-a precizat că sintagma „încetează de drept” din art. 56 al 1 Codul muncii, trebuie interpretată în sensul că raporturile de muncă cu angajatorul încetează în temeiul legii, fără a fi avute în vedere opțiunea salariatului sau angajatorului, adică aplicarea acestei măsuri pentru salariații condamnați cu suspendare, în mod nediscriminatoriu, ar presupune concedierea tuturor angajaților aflați în situația unei condamnări cu suspendare, ceea ce ar echivala cu o pedeapsă complementară „de drept”, dar neprevăzută de legea penală.

S-a mai arătat că textul criticat este neconstituțional nu numai din prisma neîncadrării în excepțiile limitativ prevăzute de art. 53 al 1 din Constituție, dar mai mult, restrângerea nefiind „proporțională cu situația care a determinat-o” întrucât măsura încetării de drept a unui contract, atunci când părțile nu sunt într-o imposibilitate de executare, nu poate fi apreciată sub nicio formă ca fiind o măsură proporțională întrucât depășește limitele a ceea ce este adecvat și necesar în scopul realizării obiectivelor urmărite.

Relativ la art. 11 al 2 din Constituție („Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”), s-a arătat că textul criticat nesocotește și prevederile art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, respectiv dreptul la respectarea vieții private și de familie. În acest sens au fost invocate cauza C împotriva Belgiei din 7 august 1996, cauza Bigaeva contra Greciei, cauza Mateescu împotriva României și cauza Evans împotriva Regatului Unit, concluzionându-se că este evidentă ingerința statului într-o convenție privată (încetare de drept), ingerință nepermisă în măsura în care părțile sunt obligate să înceteze un contract de muncă chiar și în situația în care nu există impedimente în derularea acestuia (de exemplu un salariat condamnat cu suspendare, pentru un accident auto).

Intimata (...) a formulat notă de ședință prin care a formulat următorul punct de vedere referitor la cererea de sesizare a Curții Constituționale:

A solicitat respingerea acestei cereri întrucât Curtea Constituțională s-a mai pronunțat anterior asupra acestei probleme de drept, respectiv a avut în vedere prevederile Legii nr 393/2004 în legătură cu încetarea contractului de mandat în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate, intimata apreciind în acest context că în cazul contractului individual de muncă acest tip de încetare impunându-se cu atât mai mult cu cât salariatul se află în raporturi de subordonare, iar faptele săvârșite au legătură nemijlocită cu felul muncii.

Intimata a făcut referire la o serie de decizii ale Curții Constituționale în care aceasta s-a pronunțat asupra încetării contractului de mandat, respectiv decizia nr. 1192/13.12.2007, decizia nr. 66/16.02.2016, decizia nr. 175/29.03.2016, decizia nr. 536/06.07.2016.

Tot în susținerea punctului de vedere exprimat, s-a arătat că faptele pentru care apelanta (...) a fost condamnată sunt incompatibile cu calitatea de funcționar bancar conform prevederilor Regulamentului 5 al BNR privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și că la decizia de încetare a contractului individual de muncă s-a avut în vedere și funcția pe care apelanta o deținea în cadrul băncii, respectiv faptul că activitatea infracțională a apelantei s-a desfășurat în exercițiul atribuțiilor de serviciu.

S-a făcut referire și la dispozițiile art. 6 și 73/1 din Legea nr. 31/1990 și ale art. 2/1 și 30 din Regulamentul nr. 6/2008 al BNR.

Referitor la cererea de sesizare a Curții Constituționale, instanța constată că, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992 republicată privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

“Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”.

De asemenea, Legea nr. 47/1992 mai statuează, stabilind procedura de ridicare și criteriile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, tot în cuprinsul art. 29, ca “excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată” și, respectiv, că “nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Dispozițiile art. 29 al 4 din Legea nr. 47/1992 prevăd că “sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare”.

În consecință, raportat la condițiile impuse de aceste articole de lege în privința cauzelor de admisibilitate care interesează etapa judecătorească, se constată că acestea pot privi legalitatea sesizării, putând fi legate de obiectul sesizării, subiectul sesizării sau de temeiul constituțional al acesteia.

În privința obiectului sesizării, art. 146 lit. d din Constituție stabilește atribuția Curții Constituționale de a hotărî asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial.

O alta cauză de admisibilitate privind obiectul excepției de neconstituționalitate este îndeplinirea cerinței ca actul atacat să fie în vigoare (văzând și Decizia nr. 766/2011), așa cum este cazul în cauză, Legea nr. 53/2003 fiind în prezent în vigoare.

De asemenea, textul de lege obiect al cererii de sesizare, nu a fost declarat până în prezent neconstituțional, în sensul că nu există vreo decizie pronunțată de Curtea Constituțională, de admitere a unei excepții de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003 invocate în prezenta cauză. Ca urmare, raportat la dispozițiile art. 29 al 3 din Legea nr. 47/1992, și această condiție de admisibilitate este îndeplinită.

Referitor la interesul pe care îl are apelanta (...) în prezenta cauză, se constată că acesta vizează dreptul său de a ataca în instanță decizia de concediere emisă de (...).

În privința legalității subiectului sesizării, persoana care a invocat excepția de neconstituționalitate este parte în proces, având calitatea de apelant reclamant, fiind așadar îndeplinită și această condiție de admisibilitate, cuprinsă în prevederile art 29 alin 2 din Legea nr 47/1992 republicată.

În considerarea celor expuse anterior, instanța constată că excepția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile de admisibilitate cerute de Legea nr 47/1992.

Opinia instanței referitoare la obiectul excepției de neconstituționalitate ar putea fi interpretată prin prisma expunerii de argumente ce ar valora cu o antepunțare în prezenta cauză, astfel că nu va fi prezentată.

În consecință, față de normele imperative ale art. 29 al 4 din Legea nr. 47/1992, instanța va sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003 rep. (Codul muncii) raportat la dispozițiile art.41 al 1, art. 53 al 1 și 2 și art.11 al 2 din Constituția României.

De asemenea, în cauză a fost formulată de apelanta (...), la același termen de judecată, și o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Aplicabilitatea dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003, în sensul stabilirii dacă acestea sunt aplicabile în toate cazurile condamnării unui salariat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, inclusiv cu suspendarea executării pedepsei”.

În susținerea acestei cereri, s-a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate întrucât pricina în care se ridică chestiunea de drept este pendinte pe rolul unei instanțe care o judecă în ultimă instanță (cauza fiind pe rol în apel), sesizarea privește o chestiune de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu în sensul că textul a cărei interpretare se

solicită este susceptibil de interpretări diferite care, odată aplicate în cauze concrete, ar genera o practică neunitară, iar aceste posibile interpretări diferite sunt prefigurate (soluția instanței de fond), cât și afirmate în plan doctrinar (Alexandru Țiclea în Tratatul de dreptul muncii - „încetarea contractului ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate are drept raționament absența salariatului o perioadă îndelungată de timp”; Gîlcă Costel în Codul muncii comentat și adnotat – „Legiuitorul român nu a prevăzut situația condamnării la închisoare cu suspendare a executării, ca modalitate de încetare a contractului individual de muncă”), de lămurirea respectivei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei în sensul că este mai mult decât evident faptul că de lămurirea aplicabilității dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Codul muncii, în sensul invocat, depinde soluționarea cauzei pînă întrucît decizia contestată are ca unic temei legal textul solicitat a fi amintit, iar chestiunea de drept este una nouă asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a mai statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii. Cu privire la această ultimă condiție, autorul sesizării a insistat asupra diferențelor dintre art. 56 al 1 lit. f Codul muncii și art. 15 al 2 lit. e din Legea nr. 393/2004 în sensul că este vorba despre raporturi juridice diferite, respectiv raporturi de muncă și raporturi de serviciu tratate diferit de legiuitor, s-a prezentat conținutul celor două texte de lege apreciindu-se că acestea sunt diferite și făcându-se referire în scopul evidențierii diferențelor dintre cele două texte de lege, la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 18/2015.

Intimata (...) a formulat notă de ședință prin care a formulat următorul punct de vedere referitor la cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

S-a solicitat respingerea acesteia întrucît chestiunea de drept de a cărei lămurire ar depinde soluționarea pe fond a cauzei nu este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat.

În acest sens, s-au invocat considerente din cuprinsul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 18/2015 privind dezlegarea unor chestiuni de drept și s-a arătat că, deși această chestiune de drept a fost ridicată cu ocazia unui dosar ce vizează mandatul consilierilor locali, nu ar exista nici un motiv pentru care interpretarea reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție nu și-ar găsi aplicabilitatea și în cauza de față, fiind vorba despre aceeași discuție de făcut cu privire la modul de executare a pedepsei.

S-a făcut referire și la conținutul Deciziei nr. 1/17.01.2011 privind recursul în interesul legii nr. 13/2010 prin care s-a stabilit că suspendarea condiționată a executării pedepsei are caracterul juridic de „mijloc de individualizare”.

Intimata a făcut referire la doctrina în materie, respectiv la lucrarea „Tratat de Dreptul muncii” al autorului Ion Traian Ștefănescu privitor la textul de lege în discuție în numerotarea anterioară a codului muncii, din care s-au citat următoarele: „Art. 56 lit. g a fost modificat prin OUG 65/2005, înlăturându-se dificultățile anterioare determinate de faptul că textul legal se referea numai la condamnarea penală cu executarea pedepsei la locul de muncă. În condițiile actuale, contractul individual de muncă încetează de drept fără a distinge între executarea pedepsei la locul de muncă ori în penitenciar”.

Instanța constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, întrucât:

De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003, în sensul dacă acestea se interpretează sau nu în sensul dacă acestea sunt aplicabile în toate cazurile condamnării unui salariat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, inclusiv cu suspendarea executării pedepsei.

Motivul de apel invocat în cauză vizează interpretarea acestor dispoziții legale arătate mai sus.

Problema de drept mai sus expusă este nouă și nu a mai fost analizată pînă la acest moment, iar aplicarea dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003 comportă interpretări diferite, fiind necesară intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție.

De asemenea, această problemă de drept nu face obiectului unui recurs în interesul legii, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării.

Instanța reține în esență că prin acțiunea introductivă contestatoarea (...) a solicitat în contradictoriu cu intimata (...), anularea deciziei nr. (...) emisă de pârâtă prin care s-a dispus

încetarea contractului individual de muncă încheiat între părți, repunerea părților în situația anterioară emiterii actului de concediere și obligarea pârâtei la plata despăgubirilor egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate, precum și cu celelalte drepturi de are ar fi beneficiat de la data concedierii până la reintegrarea efectivă.

Intimata a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii și menținerea deciziei atacate privind încetarea de drept a contractului individual de muncă urmare a condamnării la o pedeapsa privativă de libertate.

Tribunalul Brașov a respins contestația reținând dezlegarea chestiunii de drept dispusă prin Decizia nr. 18/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, înlăturând ca eronată susținerea contestatoarei în sensul că intimata și-ar fi întemeiat decizia de încetare de drept a contractului individual de muncă pe statuările Deciziei nr. 1 /2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind că în cauză nu poate fi vorba despre îngrădirea dreptului la muncă al contestatoarei, considerând că nu poate face aprecieri din perspectiva OG nr. 137/2000, iar pe fondul cauzei apreciind că nu este vorba despre o concediere mascată, că actul atacat este motivat și că apărarea intimitei privind incompatibilitatea dintre faptele penale săvârșite de contestatoare și calitatea de funcționar bancar este întemeiată.

Împotriva hotărârii a declarat apel contestatoarea (...) criticând-o sub aspectul nelegalității și netemeinicieii, în concret susținând că instanța de fond a dezlegat chestiuni de drept deduse judecății, respectiv interpretarea art. 56 al 1 lit. f din codul muncii, a ignorat toată literatura de specialitate și a apreciat în mod greșit că există o hotărâre pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție care să dea rezolvare chestiunii de drept deși Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 18/2015 nu privea ipoteza condamnării la executare, ci a condamnării demnitarului. De asemenea, au fost criticate considerentele hotărârii apreciindu-se că sunt neadevărate și depășesc competențele unei instanțe civile, iar prin prisma încălcării normelor de drept material s-a invocat amestecul nepermis între două instituții de drept. Prin cererea de apel s-a invocat necesitatea dezlegării chestiunii de drept ce face obiectul prezentei analize.

Instanța de apel a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, opiniile părților fiind deja prezentate anterior.

Cu privire la chestiunea de drept în discuție, instanța constată că dispozițiile art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003, prevăd:

„Contractul individual de muncă existent încetează de drept: ...ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare”.

Instanța nu poate prezenta opinia completului de judecată cu privire la interpretarea acestei chestiuni de drept întrucât ar echivala cu o antepronunțare cu privire la criticile aduse în apel.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va admite cererea și va dispune sesizarea instanței supreme în condițiile art. 519 Cod procedură civilă.

Având în vedere că dispozițiile art. 520 alin 2 Cod procedură civilă impun suspendarea prezentei cauze, față de sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 Cod procedură civilă, se va proceda în consecință, până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E:

În baza art. 29 al 4 din Legea nr. 47/1992, admite cererea formulată de apelanta (...) și, în consecință,

Dispune sesizarea Curții Constituționale a României cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003 în raport de dispozițiile art. 41 al 1, art. 53 al 1 și 2 și art. 11 al 2 din Constituția României.

În baza art. 519 cod procedură civilă, admite cererea formulată de apelanta (...) și, în consecință:

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Aplicabilitatea dispozițiilor art. 56 al 1 lit. f din Legea nr. 53/2003, în sensul stabilirii dacă acestea sunt aplicabile în toate cazurile condamnării unui salariat, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate, inclusiv cu suspendarea executării pedepsei”.

În baza art. 520 al 2 Cod procedură civilă, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 octombrie 2016.

PREȘEDINTE,
(...).

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...).

Red. (...) 24.10.2016

Tehnored. (...)/24.10.2016

